

Caraval a Scarlett sa obávala, že na to, aby rýchlo našla sestru, bude potrebovať jeho pomoc.

Vtom dorazila k bráne nová skupinka ľudí. Scarlett začula tlmený zvuk ich vzdialeného hovoru. A ozvenu buchnutia jednokolky.

V dome sa rozoznali tóny huslí, sýtejšie než tmavá čokoláda. Prenikli von a ševalili Scarlett do ucha, zatiaľ čo Julian nasadil zvodný úsmev – príznak necudných krieviek a nemorálnych sľubov. Vábivé pozvanie na miesta, na ktoré poriadne dievčatá ani nemysleli, nieto aby ich navštevovali. Scarlett si ani nechcela predstavovať, čo tento úsmev donútil robiť iné dievčatá.

„Nedívaj sa na mňa takto,“ hlesla. „Na mňa to neúčinkuje.“

„Práve preto ma to tak baví.“

Scarlett mala rada svoju babičku, ale vždy ju považovala za ženu, ktorá sa nikdy nedokázala vyrovať s tým, že zostarla. Babička strávila posledné roky života vychvaľovaním svojej mladosti. Aká bola krásna. Ako ju muži obdivovali. Ako raz počas Caravalu mala na sebe purpurové šaty, ktoré jej všetky dievčatá závideli.

Tie šaty jej babička veľakrát ukázala. Keď bola Scarlett ešte malá – predtým, než začala purpurovú farbu nenávidieť –, boli to pre ňu tie najkrajšie šaty, aké videla.

„Môžem si ich obliecť?“ spýtala sa jedného dňa.

„Samozrejme, že nie! Tieto šaty nie sú na hranie.“

Babička potom šaty schovala, ale Scarlett si ich uchovávala v spomienkach.

Teraz, keď sa pred nimi otvorili dvere do domu s vežičkami, si na ne spomenula. A napadlo jej, či sa babička vôbec niekedy zúčastnila na predstavení Caravalu, pretože si nedokázala predstaviť, že by na tomto veľkolepom mieste jej purpurové šaty pútali akúkoľvek zvláštnu pozornosť.